

melní výtku jiné podstaty, tu však jde o námitku povahy hmotněprávní podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř.

Z onoho výkladu pojmu »zlomyslnosti« a »zlého úmyslu« plyne, že rozsudek netrpí vnitřním rozparem zmateční stížností vytykaným, odsuzuje obžalovaného jen pro přestupek § 523 tr. zák., jenž předpokládá nedostatek náležitostí subjektivní stránky zločinu, současně však shledává čin obžalovaného »očividně zlomyslným«. Nedostatek zjištění této »zlomyslnosti« v naznačeném smyslu činil by naopak při opilosti obžalovaného jeho skutek beztrestným, an by objektivně tvořil jen základ pro přestupek § 431 tr. zák. Domnívá-li se zmateční stížnost, že rozsudek skutečně zjistil i subjektivní náležitosti zločinu podle § 85 b) tr. zák., jak výslovně podotýká, přehlídí, že jest v uplatňovaném směru vůbec podle § 282 odst. 2 tr. ř. nepřipustná, uplatňujíc, co není ve prospěch obžalovaného. Zmateční stížnost není odůvodněná ani, pokud vytyká, že rozsudek neobsahuje důvody pro zjištění »zlomyslnosti« činu, a že jest v rozporu s výpovědí svědka K-e. Výrok »toto jednání bylo očividně zlomyslné« jest jen zjišťujícím úsudkem nalézacího soudu, utvořeným v rámci jeho oprávnění podle § 258 odst. 2 tr. ř., a to nejen na podkladě výpovědi svědka K-e před tím citované, že se domnívá, že obžalovaný chtěl tehdy rozbít okno u Z-ové, bydlící hned vedle K-e, s níž měl obžalovaný nemanželské dítě, nýbrž i proto, že nebylo nic zjištěno, co by nasvědčovalo pouhému neopatrnému počínání si, při němž došlo k rozbítí okna K-ova. Námitka neúplnosti rozsudku, pokud zmateční stížnost poukazuje na svědectví K-ovo, že obžalovaný nevěděl, co dělá, že neměl příčiny proti němu tak jednati, a že se mu omlouval, že to udělati nechtěl, netýká se při zjištěné opilosti obžalovaného okolností rozhodných. Pokud se týče náležitostí přestupku podle § 523 tr. zák., stačí poukázati na důvody plenárního rozhodnutí n. s. sb. č. 3145. Skutkově zjištěná trestná činnost obžalovaného jeví se na venek — bez ohledu na náležitosti stránky subjektivní — jako zlomyslné poškození cizího majetku, z něhož mohlo vzejíti nebezpečství pro život, zdraví a bezpečnost lidského těla, tudíž jako zločin podle § 85 b) tr. zák. Vzájemné sčlenění předpisů §§ 2 písm. c), 236 a 523 tr. zák. neponechává pochybnosti, že zákon stihá za přestupek opilství činy, které, provázeny úmyslem podle § 1 tr. zák., byly by zločinem, při nichž však složitější duševní pochody, pro zločinný zlý úmysl nevyhnutelné, jsou pro úplné opilství pachatelovo vyloučeny. Zjištění rozsudku, že obžalovaný nevěděl ani, co dělá, nemohlo proto, jak se mylně domnívá zmateční stížnost, přivoditi jeho úplnou beztrestnost.

Čís. 4163.

Ustanovení § 1 zák. ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák. vztahuje se jen na trestné činy, které mohou býti stihány občanskými trestními soudy.

Byl-li obviněný vzat bez žádosti vojenského soudu do prozatímní uschovací vazby vyšetřujícím soudcem krajského soudu, který se do-

mníval, že se proti obviněnému vede ještě trestní řízení pro přečin (podle § 47 bran. zák.) u vojenského soudu, nejde u vyšetřujícího soudce o úkon, podmíněný trestním řízením, vedeným u krajského soudu, nýbrž o podpůrnou činnost, stavší se v (domnělém) zájmu vojenského trestního řízení.

Proto jest na věc pohlížeti tak, jakoby byl obviněný vzat do vazby ve vojenském trestním řízení, a přísluší vojenskému soudu, by rozhodl o žádosti o náhradu škody za vyšetřovací vazbu. Výjimečné ustanovení § 9 zák. čís. 318/1918 tu však neplatí.

(Rozh. ze dne 15. května 1931, N I 44/31.)

Nejvyšší vojenský soud sdělil nejvyššímu jako zrušovacímu soudu, že zamýšlí rozhodnouti spor o příslušnost mezi brigádním soudem v Praze a krajským soudem ve Znojmě ve věci vojína v záloze Karla H-a tak, že příslušným jest brigádní soud v Praze, a požádal podle § 39 voj. tr. ř. o sdělení názoru nejvyššího soudu.

D ů v o d y:

Proti Karlu H-ovi, vojínu v záloze pěšího pluku 10, byl podán funkcionářem vojenského prokurátora v Praze dne 15. listopadu 1928 návrh na potrestání pro přečin § 47 branného zákona. Trestní řízení bylo podle § 426 v tr. ř. dne 26. února 1929 přerušeno pro neznámý pobyt vojína v záloze H-a, a bylo proti němu zahájeno pátrání; pátranky byly zaslány brigádním soudem v Praze dne 22. února 1929 na příslušné úřady. Dne 12. června 1929 byl pobyt H-ův zjištěn; při hlavním líčení dne 19. června 1929 byl H. pravoplatným rozsudkem řečeného soudu odsouzen a odpykal trest dne 26. června 1929. Pátranky byly brigádním soudem dne 8. ledna 1930 odvolány a o tom byly zpraveny úřady, které byly dožádány o pátrání po H-ovi. Dne 3. října 1930 byl Karel H. zatčen policejním komisařstvím ve Znojmě pro přečin podle § 47 branného zákona a pro potulku a dodán dne 3. října 1930 do vazby krajského soudu ve Znojmě; v přípisu policejního komisařství ve Znojmě bylo uvedeno, že H. jest stíhán pátrankou brigádního soudu v Praze ze dne 26. února 1929. Státní zastupitelství ve Znojmě zaslalo trestní oznámení vyšetřujícímu soudci s návrhem na odstoupení věci vojenskému prokurátorovi v Brně k příslušnému jednání podle § 47 branného zákona při ponechání obviněného ve vazbě uschovací (§ 175 odst. 2 tr. ř.). H. byl dne 4. října 1930 vyslechnut vyšetřujícím soudcem, který ho jako podezřelého z přečinu neuposlechnutí povolávacího rozkazu k nastoupení cvičení ve zbrani § 47 branného zákona ponechal v prozatímní uschovací vazbě podle § 175 odst. 2 tr. ř., což vzal H. bez stížnosti na vědomí. Brigádní soud v Praze, jemuž došlo stejné oznámení policejního komisařství ve Znojmě, sdělil přípisem ze dne 6. října 1930 státnímu zastupitelství ve Znojmě, že trestní řízení proti H-ovi pro přečin podle § 47 branného zákona bylo pravoplatným rozsudkem ukončeno a pátrání po něm dne 8. ledna 1930

odvoláno. Stejně telefonické sdělení učinil brigádní soud v Praze dne 11. října 1930 krajskému soudu ve Znojmě, který dne 12. října 1930 H-a z vazby propustil. Při svém propuštění žádal H. o náhradu za utrpěnou vazbu. Radní komora krajského soudu ve Znojmě odmítla rozhodnutí o povinnosti státu k náhradě škody podle zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák., poněvadž H. byl vzat do vazby jen pro přečin podle § 47 branného zákona, tudíž pro ryze vojenský trestný čin, a nebyl udán a stíhán pro čin civilním trestním soudům k rozsuzování přikázaný, an vyšetřující soudce uvalil prozatímní uschovací vazbu podle §§ 65 a 89 tr. ř. jen v zájmu vojenského trestního řízení pro onen přečin jako soudce nepříslušný. Radní komora poukazuje i na to, že se příslušnost k rozhodování o povinnosti státu k náhradě řídí výhradně podle povahy trestního řízení (viz § 9 zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák.) a že nezávisí nijak na otázce případného zavinění při uvalení vazby. Brigádní soud v Praze, nesouhlasí s tímto rozhodnutím, zaslal spisy, jak v tomto případě navrhoval krajský soud, vrchnímu soudu v Brně, a na byla tato trestní věc pravoplatným odsouzením H-ovým a odvoláním pátrání pro vojenské justiční úřady úplně vyřízena a zatčení H-a policií ve Znojmě stalo se na základě již neplatného a tedy vlastně nejsporného poukazu vojenského soudu, a H. nebyl vzat do vazby vojenským soudem, jak předpokládá § 1 zákona čís. 318/1918 ř. zák., nýbrž soudem civilním, omylem za přehlédnutí policie; ostatně prý ani poznámka v přípisu krajského soudu ve Znojmě, že H. nebyl udán pro čin přikázaný k rozsuzování civilním trestním soudům, neodpovídá skutečnosti, an byl podle přípisu policejního komisařství ve Znojmě H. zatčen též pro potulku. Vrchní soud v Brně vrátil spisy brigádnímu soudu v Praze s poukazem na ustanovení § 39 v. tr. ř. v doslovu čl. VIII zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 89 Sb. z. a n. Brigádní soud v Praze předložil pak spisy k rozhodnutí sporu o příslušnost s krajským soudem ve Znojmě podle § 39 v. tr. ř. nejvyššímu vojenskému soudu. Nejvyšší vojenský soud souhlasí v podstatě s názorem radní komory krajského soudu ve Znojmě z těchto důvodů: Podle § 1 zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák. může ten, kdo byl pro podezření z trestného činu, jenž se stíhá podle trestního řádu, vzat soudem do vazby, žádati od státu přiměřenou náhradu škody za majetkoprávní újmy, jež utrpěl vazbou, byl-li v příčině tohoto trestného činu zproštěn z obžaloby, nebo bylo-li od jeho stíhání jiným způsobem upuštěno. Z tohoto zákonného ustanovení vyplývá, že se vztahuje jen na trestné činy, které mohou býti stíhány občanskými trestními soudy, což jest ostatně patrné též z výjimky stanovené v § 9 cit. zákona, který praví, že ustanovení §§ 1 až 8 zákona jest použito též na občanské osoby, které byly ve vojenském trestním řízení neprávem vzaty do vazby, opírá-li se jejich podřízení vojenské trestní pravomoci o některé nařízení veškerého ministerstva, jež bylo vydáno na základě § 14 v. tr. ř., nebo o zákonné ustanovení, které podřizuje občanské osoby vojenské trestní pravomoci, an nastal klid u občanských trestních soudů. V případě, o nějž jde, bylo sice policejním komisařstvím ve Znojmě učiněno trestní oznámení proti H-ovi též pro potulku, státní zastupitelství ve

Znojmě neshledalo však v jeho jednání trestný čin občanským soudem trestním stíhatelný, nýbrž jen přečin podle § 47 branného zákona, a vyšetřující soudce krajského soudu ve Znojmě nařídil na návrh státního zastupitelství prozatímní uschovací vazbu proti H-ovi podle § 175 odst. 2 obč. tr. ř. jen pro tento přečin. Přečin podle § 47 bran. zák. přísluší do vojenské trestní soudní pravomoci, neboť podle § 56, odst. 2 bran. zák. podléhají osoby, které spáchají některý z přečinů uvedených v §§ 47 až 51 bran. zák., vojenské trestní soudní pravomoci, a nejde proto o trestný čin stíhatelný občanským trestním soudem. Podle § 172 v. tr. ř. může nejen příslušný velitel, nýbrž i vojenský prokurátor (funkcionář vojenského prokurátora) a vyšetřující soudce naříditi proti obviněnému zajišťovací vazbu podle § 171 v. tr. ř. (§ 175 obč. tr. ř.); vzal-li vyšetřující soudce krajského soudu ve Znojmě H-a jen pro řečený trestný čin do prozatímní uschovací vazby, jednal — třebaže ho brigádní soud v Praze nežádal o provedení tohoto úkonu, a třebaže se vyšetřující soudce mylně domníval, že se proti H-ovi vede ještě trestní řízení pro onen trestný čin u vojenského soudu, jako nepříslušný soudce ve smyslu ustanovení § 65 obč. tr. ř., podle něhož každý občanský trestní soud, i nepříslušný, v jehož okrese se objeví stopy nějakého zločinu nebo přečinu, má právo i povinnost, je-li tu nebezpečí z prodlení, předsebráti ony úkony, jež mohou vésti k zadržení obviněného. Nešlo tudíž u vyšetřujícího soudce krajského soudu ve Znojmě o úkon, podmíněný trestním řízením, vedeným u řečeného krajského soudu, nýbrž o podpůrnou činnost, stavší se v zájmu, třebaže jen domnělém, vojenského trestního řízení. Proto jest pohlížeti na dotčenou věc tak, jakoby byl obviněný vzat do vazby ve vojenském trestním řízení, a přísluší tedy brigádnímu soudu v Praze, by rozhodl o žádosti o náhradu škody za vyšetřovací vazbu, ovšem přihlížeje k výjimečnému ustanovení § 9 zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák., podle něhož lze platnost citovaného zákona užití na občanské osoby podléhající vojenským trestním soudům jen výjimečně.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací sdělil Nejvyššímu vojenskému soudu, že souhlasí se zamýšleným rozhodnutím. Dodal jen, že výjimečné ustanovení § 9 zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák. v daném případě nemá místa.

Čís. 4164.

K vůli zkrácení vyšetřovací vazby lze podle § 62 tr. ř. přikázati věc soudu, u kterého nastane dříve porotní období.

(Rozh. ze dne 15. května 1931, Nd I 253/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl stížnosti Františka Sch-a do usnesení vrchního soudu v Praze ze dne 30. dubna 1931, jímž byla trestní věc, zahájená u krajského soudu v Jičíně proti Františku Sch-ovi pro zločin vraždy podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák. a pro přestupek zbroj. pat., odňata tomuto příslušnému soudu a přikázána krajskému soudu v České Lípě.